



аз на год у лясным гушчары каля вёскі Дубок, што ў Астравецкім раёне, раздаюцца гукі акардэона, пад якія льецца набожны рэлігійны спеў каля дзвюх соцень вернікаў.

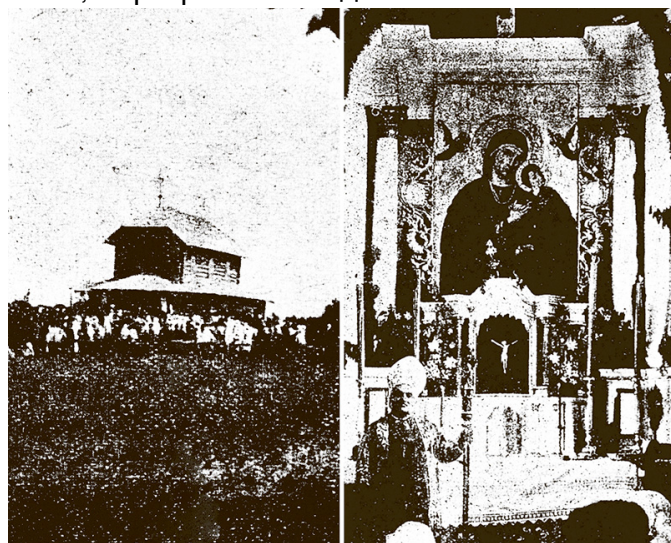
Такім чынам распачынаецца фэст у гонар Маці Божай Нястомнай Дапамогі (або Балеснай), пад імем якой сярод векавых дубоў узвышаецца капліца.

Малітва з нетраў Зямлі

“Лясная” святыня была пабудавана ў 1929 годзе мясцовымі вернікамі пад кіраўніцтвам кс. Рамуальда Дроніча, пробашча парафіі ў Жодзішках (да яе капліца належыць і дагэтуль). Тутэйшы люд, які заўсёды меў моцны культ Багародзіцы (да Першай сусветнай вайны ў мястэчку дзейнічаў касцёл Маці Божай Балеснай), абраў месца для будучай капліцы ў лясным масіве на кургане, недалёка ад ракі Віліі, каб схваць святыню ад магчымых напасцяў і самім мець гарантаваны прытулак для супольнай малітвы.

“На ўрачыстасці асвячэння капліцы сабралася каля 6-ці тысяч чалавек, – распавядае кс. Павел Калеснік, які служыць у жодзішскім касцёле на працягу апошніх амаль 20-ці гадоў. – Гэта і зразумела.

У той час вёскі былі больш заселеныя, парафіі шматлюдныя. Сёння тая ж вёска Дубок налічвае ўсяго 3 хаты”. † Аднак,



нягледзячы на гэта, каля дзвюх соцень чалавек штогод імкнуцца пакланіцца абразу Маці Божай Нястомнай Дапамогі, змешчанаму ў алтары капліцы. Вернікі прыбываюць не толькі з жодзішкага касцёла, але і з блізкіх парафій: Гервятаў, Астраўца, Солаў,

Нястанішкаў і Міхалішкаў. Прыязджаюць і госці з суседняй Літвы, бо ў многіх там жывуць сваякі. У кожную першую нядзелю ліпеня яны стойка моляцца пад дажджом, які стаў ужо традыцыйным элементам фэсту, і ўдзельнічаюць у адмысловым набажэнстве – ідуць ад стаячкі да стаячкі, ушаноўваючы 7 журбот Найсвяцейшай Панны Марыі.

“Мясцовая Кальварыя была пабудавана ў 1936 годзе. Пачынаецца яна на адлегласці 2,5 км праз лес ад капліцы і працягваецца каля 2 км, – адзначае кс. Павел. – Першая стаячка – каменная брама, уваход праз якую «адкрывае» ўрачыстую працэсію. Пасля ўздоўж берага Віліі спыняемся каля чарговых стаячак: 4-ох крыжоў, невялікай каплічкі і грота, на якім змешчана фігура Маці Божай. З грота б’е крыніца. Людзі пасля набіраюць адтуль ваду, дарэчы, вельмі смачную. Калі ідзем у адзін бок – адгаворваем Ружанец, а на зваротным шляху – адмысловыя малітвы адносна кожнай са стаячак”.

Асаблівага хараства ўрачыстасці дадае тое, што яна праходзіць пры запаленых свечках – у капліцы няма электрычнасці. Тутэйшыя жанчыны ўпрыгожваюць святыню ўласнымі намаганнямі: шыюць рознакаляровыя сцяжкі з тканіны, робяць аздобы з паперы і дбаюць пра галоўны элемент мясцовага дэкару – дубовыя вянкi. Фэст сярод лесу не адбываецца без традыцыйнай часткі парафіяльных адпустаў. На паляне і ўздоўж дарогі, што вядзе да святыні, размяшчаецца кірмаш рэлігійных рэчаў: абразы, ружанцы, фігуркі анёлаў і святых. Ёсць і звыклія для фэсту слодычы – цукеркі-пеўнікі. “Здараецца, прывозяць і ўсталёўваюць апарат для вырабу салодкай ваты”, – дадае з усмешкай кс. Павел.

Сёлета, улічваючы складаную эпідэміялагічную сітуацыю ў краіне, фэст у Дубку адбудзецца ў крыху змененай форме. Паводле слоў пробашча, св. Імша будзе традыцыйна цэлебравацца звонку святыні, дзе дастаткова месца для захавання дыстанцыі. Аднак не будзе праводзіцца працэсія на Кальварыю.

У непрыкметным знайсці вялікае



Некалькі гадоў таму ў “лясной” святыні адбыўся шлюб. “Вянчалася дзяўчына з астравецкай парафіі, у якой я калісьці быў моладзевым душпастырам, – узгадвае кс. Мікалай Ціхановіч, які ўдзяляў сакрамант. – Яна абрала гэтую капліцу, таму што хацела ўшанаваць памяць продкаў: сюды часта прыходзіла маліцца бабуля дзяўчыны. Мне прыемна ўразіла, што выбар такога незвычайнага месца шлюбу не быў абумоўлены жаданнем зрабіць сенсацыю, але глыбокім асэнсаваннем запланаванай урачыстасці.

Шчыра кажучы, гэты шлюб я перажыў у цеснай сувязі з сужэнцамі. Па-першае, адбываўся ён у маі, ламаючы распаўсюджаны забабон. Па-другое, малітоўнага настрою ўрачыстасці дадала сціпласць «лясной» святыні: простае аздабленне капліцы, што зрабілі маладыя, запаленыя свечкі, спеў моладзі і цэлебрацыя Імшы спіной да сабраных. Па-трэцяе, адчувалася, што для пары важны сам сакрамант, а не прыгожая ілюстрацыя. Усё гэта максімальна наблізіла цырымонію шлюбам да евангельскіх прынцыпаў. Кс. Мікалай дадае, што шлюб у капліцы ў Дубку заўсёды будзе вылучацца сярод яго вялікай святарскай практыкі ўдзялення сакрамантаў.



Афіцыйна «лясная» святыня адкрывае дзверы раз на год. Аднак калі ў чалавека ёсць жаданне трапіць у Божы дом, на шляху да гэтага не можа быць аніякіх перашкод. «Хто плануе наведаць капліцу або, вандруючы па краіне, заўважыў цікавую забудову і хоча ў яе зазірнуць, можа лёгка гэта зрабіць, – адзначае кс. Павел. – Трэба патэлефанаваць да мяне або звярнуцца ў адну з тых трох хатак, што стаяць у Дубку. У вёсцы жыве мужчына, які заўсёды трымае пры сабе ключ ад святыні. Адкрыем для кожнага».

Маці Божая, схаваная ў гушчары лесу, чакае кожнага з нас: з рознымі просьбамі і ў розных патрэбах...

Гісторыя іконы, якую католікі сёння называюць абразом Маці Божай У старым паданні гаворыцца, што абраз вёз на караблі ў Еўропу багаты купец, а падчас шторму. Пасля драматычнага падарожжа абраз аказаўся ў Рыме ў касцёле св. Мацвея, але пасля захопу Рыма абраз Маці Божай Нястомнай Дапамогі захоўваецца ў шэрагу касцёлаў Гродзенскай дыяцэзіі. Марыя, нягледзячы на тое, што Яе постаць на абразе самая вялікая, не з'яўляецца яго цэнтрам.